

13 Μαΐου 2021

“Δεν πίστευα στα μάτια μου, περπατούσε στον αέρα”

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Η αναμονή για το καράβι στον αρσανά της Ιβήρων περνούσε ανέμελα, άλλοι έκαναν βόλτες αγναντέβοντας την γαλήνη και την ηρεμία της θάλασσας, άλλος μίλαγε στο τηλέφωνο...

Με τον Χρήστο τραβήξαμε κατά την προβλήτα, πιάσαμε τα περί Θεού... το ακατάληπτο τούτο μυστήριο, που κάνει τις ψυχές των ανθρώπων να διψούν να μάθουν, να κατανοήσουν, να βρουν την Αλήθεια.... Ξαφνιάστηκα καθώς τον άκουσα...

«Αυτό που θα σου πω δεν το έχω πεί σε κανέναν ποτέ στην ζωή μου φίλε...»

Πάνε 10 χρόνια τώρα, που ήρθα πρώτη φορά στο Όρος, και αυτό που έγινε τότε δεν τόλμησα να το πω ποτέ σε κανέναν....

Θυμάμαι ο Κώστας τα κανόνισε όλα... θα πάμε ενα ταξίδι μου είπε, 4 μέρες με σκηνές, σε μια ερημιά, δεν σου λειω που, θα δείς... Είσαι μέσα; Θα σε χαλαρώσει και για τούς αγώνες μπόξ που ετοιμάζεσαι... Έκλεισε φίλε, "μέσα" του απάντησα... δίχως να ρωτήσω τίποτα άλλο...

Περάσαμε απο Αθήνα, πήραμε άλλους δυο φίλους του Κωστή... Μας έφερε στο Άγιον Όρος, μια μέρα περάσαμε στην Ι. Μονή Βατοπεδίου, και φουριόζος ο Κώστας αναφώνησε «Μαζεύτε τα, φεύγουμε...» πήραμε το караβάκι, θυμάμαι φτάσαμε στο τέρμα, ούτε ξέρω σήμερα να σου πω που βρισκόμασταν...

Περπατούσαμε για ώρες, 3-4 ώρες πεζοπορία μέσα στο βουνό, φτάσαμε σε ενα μεγάλο άπλωμα, με δέντρα, μια μικρή πηγή πιο πέρα...

«Εδω» είπε ο Κώστας... «Αν θέλει να μας μιλήσει εκείνος που ζει στο βουνό, θα κατεβεί...»

Στήσαμε τις σκηνές, κάνεις μας δεν είχε δώσει βάση στην φράση του φίλου, το πήραμε για πλάκα.

Πέρασαν έτσι 3 μέρες στις πλαγιές του Άθωνα, επάνω στο βουνό.... Καθόμασταν η παρέα κάτω απο ένα δέντρο, κατάχαμα... Ένα μεγάλο άπλωμα ανοιγόταν στα μάτια μας μπροστά...

Ξαφνικά πολύ κοντά μας είδα έναν καλόγερο να έρχετε προς το μέρος μας... Απόρησα!

Μόλις δυο δευτερόλεπτα πρίν είχα κοιτάξει και δεν υπήρχε κανείς! «Μα καλά που βρέθηκε τούτος ξαφνικά; σκέφτηκα...»

Ξερακιανός, με ένα γκρι ξεφτισμένο ράσο, αδύνατος σαν «σκουπόξυλο», τόσο λεπτός, με κάτασπρα γένια μακρυνά, ερχόταν προς το μέρος μας... Σηκωθήκαμε όλοι όρθιοι και τον χαζεύαμε, καθώς πλησίαζε όλο και πιο κοντά, δίπλα μας, πάγωσα...

Ξυπόλυτος περπατούσε πάνω στα χορτάρια... τα πόδια του δεν πίεζαν την ανοιξιιάτικη χλόη, πάταγε επάνω σε αυτή, στις μύτες θαρρείς των φυτών και λουλουδιών!

Δεν πίστευα στα μάτια μου, περπατούσε στον αέρα! Επάνω απο τα φυτά! Δεν ακουμπούσαν τα πόδια του στο έδαφος! Μια ανατριχίλα πέρασε ολο μου το κορμί...

Ένα ρίγος διαπέρασε και το δικό μου κορμί, άκουγα σκυφτός τον αδερφό, έγυρα επάνω στο μπαστούνι μου καθώς σκεφτόμουν πως ο Χρήστος δεν ήταν «της εκκλησίας», το αντίθετο θα έλεγα...! τι ήταν αυτά που μου ξεφούρνιζε; Που τα βρήκε; Μα ήταν δυνατόν; Τούτος εδω είναι της "πιάτσας" με το ζόρι τον έκαμα καλά να ακολουθήσει!

Λες και περιέγραφε απο εκείνες τις ιστορίες για τούς "αόρατους ασκητές" του Άθωνα!

Σιωπηλά τον άφησα να τελειώσει τον μονόλογό του...

Αδερφέ, εκείνος ο άνθρωπος δεν πάταγε στη γη...

Και να πω, πως είμαστε τίποτα "χτεσινοί" ...τόσα χρόνια μέσα στη γύρα. Και να πω πως ήμουν μόνος μου...

Τον είδαμε και οι τέσσερεις, ήρθε προς το μέρος μας, μίλησε σε όλους μας... ήξερε τα πάντα αδερφέ μου σου λεω, τα πάντα... το όνομά μου, ό,τι έχω κάνει στη ζωή μου και δεν το ξέρει κανείς.

Μιλούσε σε έναν, και οι διπλανοί δεν μπορούσαν να ακούσουν τι έλεγε. Τον ακούσαμε ένας-ένας με τη σειρά και αμίλητοι...

Δεν σε "έπαιρνε" η φάση καταλαβαίνεις; Τι να του πείς;

Πως εσύ, ένας καλόγερος, εμφανίστηκες μέσα απο την ερημιά του Αγίου Όρους; Και γιατί δεν πατάς στην γη...

Και πως ξέρεις τι έχουμε κάνει στη ζωή μας;

Κουβέντα δεν μπορείς να βγάλεις αδερφέ μου, κουβέντα...

Τ' ακούς φίλε; Περπατούσε στον αέρα... δεν πάταγε στην γη.

Ε, για κανά δυο μέρες την "άκουσα" φίλε, μετά το ξέχασα, δεν έδωσα σημασία... Τώρα μετά απο τόσα χρόνια καταλαβαίνω τι έγινε τότε. Δεν μπορούσα να καταλάβω, δεν ήξερα.

"Εξομολόγηση αδελφού προς αδελφό, στην προβλήτα της Μονής Ιβήρων, περιμένοντας το πλοίο.."

Υ.Γ. Τρεις εβδομάδες μετά την επιστροφή μας, ο Χρήστος για πρώτη φορά στην ζωή του αποφάσισε να εξομολογηθεί... πήγε σε ενά εκκλησάκι έξω απο την πόλη, είχε ακούσει για έναν ιερέα... περίμενε τρεις ολόκληρες ώρες, πολλές φορές είπε μέσα του να φύγει...

Όταν έφτασε η ώρα του, είπε στον ιερέα πως είναι πρώτη φορά που θα εξομολογηθεί και θέλει να του πει τα πάντα... ο Ιερέας του απάντησε πως "Δεν θα μου πείς τίποτα σήμερα..."

- Σε πολέμισε 3 1/2 ολόκληρες ώρες για να φύγεις και δεν έφυγες...

- "Μα θέλω να σου πω... ψέλλισε ο Χρήστος..."

- "Είναι σαν να μου τα είπες..." Θα σου διαβάσω ευχή, θα κοινωνήσεις, και θα μου τα πείς όλα, όλα όσα θες, την επόμενη...

Υ.Γ. 2 ο Χρήστος δεν κατέβηκε ποτέ στους αγώνες μπόξ, ούτε ξαναμπήκε ποτέ σε ρίνκ...

Πηγή: iellada.gr